

DANIEL I EL TEMPS DE LA FI

Dissabte 7 d'abril

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Lluc 16:10; Danil 1:2; 3:1-6; Apocalipsi 13:11-15; Daniel 3:13-18; Joan 3:7; Daniel 4:6.

PER MEMORITZAR:

“El rei digué a Daniel, i va dir: ‘Certament el vostre Déu és el Déu dels déus, i el Senyor dels senyors, i el qui revela els secrets, ja que tu has pogut revelar aquest misteri’” (Daniel 2:47).

El Senyor tenia grans plans per a l'antic Israel. “Sereu per a mi un reialme de sacerdots i una nació santa” (Èxode 19:6). Aquesta nació santa, aquest reialme de sacerdots, havia de donar testimoni al món de que el Senyor era l'únic Déu (*veure* Isaïes 43:10, 12). Lamentablement, la nació no va complir amb la santa vocació que Déu li havia donat. Amb el temps, fins i tot va ser portada captiva a Babilònia.

Curiosament, tot i el desastre de la captivitat, Déu encara va poder utilitzar a individualitats jueves per donar testimoni. En altres paraules, d'alguna manera, Déu aconseguiria a través de Daniel i els seus tres companys captius el que no va aconseguir per mitjà d'Israel i de Judà. D'alguna manera, aquests homes eren exemples del que Israel, com a nació, hauria d'haver estat i hauria d'haver fet.

Sí, les seves històries es van desenvolupar en un temps i un lloc molt llunyans als darrers dies. No obstant això, encara podem trobar trets i característiques en aquests homes que poden servir de model per a nosaltres, un poble que no només viu en el temps de la fi, sinó també està cridat a donar testimoni de Déu davant un món que, igual que els pagans en la cort babilònica, no el coneix. Què podem aprendre de les seves històries?

FIDELS EN EL POC

“El qui és fidel en el poc, també és fidel en el molt; i qui és injust en el poc, també és injust en el molt” (Lluc 16:10).

Observa ara les paraules de Jesús. És tan fàcil transigir, oi ?, ser “injust” “en el poc”. El problema no és tant si “el poc” és important en si mateix; no és així. Per això és “el poc”. Com la majoria de nosaltres sap per experiència personal o per exemples d'altres (o ambdós), el problema és que la primera concessió condueix a una altra, i després a una altra i després a una altra, fins que ens tornem “injust[os]” “també en el molt”.

Tenint en ment aquest pensament, reprenem la història a Daniel 1, el primer relat de les experiències d'aquests quatre jueus en la captivitat de Babilònia.

Llegeix Daniel 1. De quina manera la postura assumida per Daniel, Ananies, Misael i Azaries reflectia el que l'antic Israel havia de ser per a les nacions? (Veure també Deuteronomi 4:6-8; Zacaries 8:23).

Tot i que el text no relaciona directament el que menjaven amb ser “deu vegades millors” en “tots els afers que requerien saviesa i intel·ligència” que tots els altres (Daniel 1:20), la relació allà és clara. El capítol també diu que Déu els va donar aquest coneixement i aquesta saviesa. És a dir, el Senyor va poder treballar amb ells a causa de la seva fidelitat cap a ell, manifestada en negar-se a menjar els aliments immunds de Babilònia. Ells van obeir, i Déu va beneir la seva obediència. Per ventura Déu no hauria fet una cosa així per l'antic Israel en el seu conjunt si aquest s'hagués adherit a l'ensenyament de la Bíblia en forma tan diligent i fidel com ho van fer aquests quatre joves? I tant que si. I no farà això també per nosaltres avui, en els darrers dies, si som fidels?

Ja que rebem tanta llum i veritat, com església hem de preguntar-nos: Hem estat fidels i obedients a allò que rebem? Alhora, de quina manera podem, individualment, assumir postures que ens permetin ser poderosos testimonis de Déu?

LA HUMILITAT DE DANIEL

A tot el món, Daniel 2 ha ajudat a una enorme quantitat de persones a creure en el Déu de la Bíblia. Proporciona una evidència poderosament *racional*, no només de l'existència de Déu sinó també de la seva presciència. De fet, la revelació que brinda el capítol sobre la presciència de Déu és la que dóna evidències de l'existència de Déu.

Llegeix Daniel 2. Com és que el capítol proporciona proves tan convincents de la realitat de Déu? També analitza l'Europa actual a la llum de la descripció del llibre (Daniel 2:40-43). De quina manera podria un home que va viure fa uns 2.600 anys va poder descriure tan exactament aquesta situació, si no per revelació divina?

Daniel, oberta i decididament, li va donar tot el crèdit a Déu per la revelació que va rebre. Que fàcil li hagués estat presumir de la seva reconeguda saviesa i coneixement com la font de la seva habilitat, no només per saber el somni del rei, sinó també per interpretar-lo! Però Daniel sabia que això no era cert. Les seves oracions i les dels seus companys (Daniel 2:17-23) demostraven la seva total dependència de Déu; en cas contrari, haurien mort juntament amb la resta dels savis.

Posteriorment, Daniel li va recordar al rei que cap dels seus savis, encantadors o mags professionals van demostrar capacitat per relatar el somni. El Déu del cel, per contra, pot revelar misteris perquè és l'únic Déu veritable.

D'aquesta manera, en la seva humilitat i dependència de Déu, Daniel va poder ser un testimoni poderós. Si Daniel, per aquell temps i en aquesta situació, va mostrar humilitat, com nosaltres no hauriem de ser humils avui? Al cap i a la fi, tenim una revelació del pla de salvació que Daniel no tenia; i si hi ha alguna cosa que hauria de mantenir-nos humils és el coneixement del que Jesús va fer a la Creu per a tots nosaltres.

Què hauria d'ensenyar-nos la Creu sobre la humilitat? Què ens diu, no només sobre la nostra pròpia pecaminositat, sinó també sobre la nostra total dependència de Déu per a la salvació? Pensa on estaries tu sense la Creu. Llavors, hi ha una cosa de la qual puguis prear-te, a part de la Creu? *Veure* Gaálates 6:14.

LA ESTATUA D'OR

Per molt temps, els estudiants de la Bíblia han notat el vincle entre Daniel 3, la història dels tres hebreus a la plana de Durà, i Apocalipsi 13, que és una representació de la persecució que el poble de Déu ha enfrontat en el passat i que enfrontarà en els darrers dies.

Compara Daniel 3:1 al 6 amb Apocalipsi 13:11 al 15. Quins paral·lelismes hi ha entre aquests dos passatges?

En tots dos casos, el tema de l'adoració és essencial, però tots dos parlen d'un culte que és forçat. És a dir, els poders polítics a càrrec demanen l'adoració que només li devem al Senyor.

Llegeix Daniel 3:13 al 18. Què podem aprendre de la història, que ajudi a comprendre no només allò que afrontarem en els darrers dies, sinó també com hem d'enfrontar allò que succeirà?

Com el líder més poderós de la Terra, Nabucodonosor es va burlar d'aquests homes i del seu Déu, dient: "I quin serà el déu que us salvi de les meves mans?" De seguida descobriria per si mateix qui era aquest Déu, perquè més endavant va declarar: "Beneït sigui el Déu de Xadrac, Meixac i Abed-Negó, que ha enviat el seu àngel i ha salvat els seus servents que, confiant en ell, han desobeït l'ordre del rei i han exposat els seu cos al foc abans de donar culte i adorar cap altre déu que no fos el seu Déu!" (Daniel 3:28).

Indubtablement, després de presenciar un miracle així, el rei es va convèncer que hi havia alguna cosa especial en el Déu a qui servien aquests homes.

Però aquests joves podrien no haver estat alliberats de les flames, una cosa que comprenien que era una clara possibilitat (Daniel 3:18). Per què hauria estat correcte que desobeïssin el mandat del rei, fins i tot quan això implicava ser cremats vius? Aquesta història presenta un poderós testimoni de la seva fe i la seva voluntat per defensar el que creien, més enllà de les conseqüències.

Quan sorgeixi el tema de l'adoració en els darrers dies, de quina manera podrem estar segurs que romandrem tan fidels com ells? Si ara no som fidels en el "molt poc", què ens fa pensar que serem fidels a una cosa tan gran com la crisi final?

LA CONVERSIÓ DELS GENTILS

Daniel 3 conclou quan Nabucodonosor reconeix l'existència i el poder del veritable Déu. No obstant això, tenir coneixement de Déu i del seu poder no és el mateix que passar per l'experiència del nou naixement, que Jesús va dir que era essencial per a la salvació (*veure* Joan 3:7). En efecte, l'home representat a Daniel 4:30 distava molt de ser una ànima convertida.

Llegeix Daniel 4:30. Quin era el problema d'aquest home? (*Veure també* Joan 15:5: Fets 17:28; Daniel 5:23).

Al final del capítol, Nabucodonosor va aprendre, encara que per les dolentes, que tot veritable poder prové de Déu i que, sense Déu, ell no era absolutament res.

“El qui va ser una vegada un orgullós monarca havia arribat a ser un humil fill de Déu; el governant tirànic i intolerant era un rei savi i compassiu. El qui havia desafiat al Déu del cel i blasfemat contra ell reconeixia ara el poder de l'Altíssim, i procurava fervorosament promoure el temor del Senyor i la felicitat dels seus súbdits. Sota la reprensió d'aquell que és Rei de reis i Senyor de senyors, Nabucodonosor havia après per fi la lliçó que necessiten aprendre tots els governants: que la veritable grandesa consisteix a ser veritablement bons. Va reconèixer a Jehovà com el Déu vivent, dient: ‘Ara jo, Nabucodonosor, alabo, exalço i glorifico el Rei del cel, perquè totes les seves obres són fidels, els seus camins, justos; i ell pot humiliar els qui caminen amb orgull’” (PR 382).

Llegeix Daniel 4:35. Quines veritats sobre Déu també va expressar Nabucodonosor?

Daniel 4 acaba amb un gentil que reconeix l'autoritat, el domini i el poder del Déu “hebreu”. D'alguna manera, aquesta escena és precursora del que va succeir a l'església primitiva quan, a través del testimoni dels deixebles i pel poder de Déu, els gentils van conèixer la veritat sobre el Senyor i van començar a proclamar aquesta veritat al món.

Llegeix Joan 3:7. Encara que pensem en els esdeveniments dels darrers dies en termes del decret de mort, l'adoració i la persecució; què diu aquí Jesús que, per sobre tota la resta, prepara la gent per al temps de la fi?

LA FIDELITAT DE DANIEL

Llegeix Daniel 6 i després respon les següents preguntes:

1. Què revela Daniel 6:4 i 5 sobre el caràcter de Daniel? Quines lliçons podem extreure d'aquests versicles sobre la manera en com haurien de veure'ns els altres?

2. Quins paral·lelismes podem trobar en aquest capítol que el vinculen amb els esdeveniments finals descrits al llibre d'Apocalipsi? (Veure Apocalipsi 13:4, 8, 11-17.)

3. Posa't en el lloc de Daniel en aquesta situació. Quina justificació o argument podria haver fet servir per no pregar? És a dir, com podria haver justificat no fer el que va fer i, per tant, estalviar-se la prova de ser llançat a la fossa dels lleons?

4. Per què creus que Daniel va seguir pregant com sempre, encara que no necessàriament hagués de fer-ho?

5. Què va dir el rei Daríus (Daniel 6:16), fins i tot abans que Daniel fos llançat a la fossa dels lleons, que demostra que coneixia alguna cosa del poder del Déu de Daniel? Què evidencien les seves paraules respecte del testimoni que va rebre del mateix Daniel, sobre el Déu a qui aquest adorava i servia?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “A mesura que ens acostem al final de la història d'aquest món, les profecies registrades per Daniel exigeixen la nostra atenció especial, ja que es relacionen amb el temps mateix en què estem vivint. Amb elles s'han de vincular els ensenyaments de l'últim llibre del Nou Testament. Satanàs ha induït a molts a creure que les porcions profètiques dels escrits de Daniel i de Joan el Revelador no es poden comprendre. Però s'ha promès clarament que una benedicció especial acompanyarà l'estudi d'aquestes profecies. ‘Els savis ho comprendran’ (Daniel 12:10), va ser dit sobre les visions de Daniel, el segell havia de ser tret en els darrers dies; i sobre la revelació que Crist va donar al seu servent Joan, per guiar el poble de Déu a través dels segles, es va prometre: ‘Feliç el qui llegeix aquesta profecia i feliços els qui l'escolten i guarden tot el que hi ha escrit’ (Apocalipsi 1:3)” (PR 402).

Encara tendim a mirar el llibre de Daniel en el context del sorgiment i la caiguda de les nacions, del Judici (Daniel 7:22, 26; 8:14) i de l'alliberament final del poble de Déu en el temps d'angoixa (Daniel 12:1), aquesta setmana hem vist que el llibre de Daniel també pot donar-nos exemples del que significa per a nosaltres individualment estar preparats per quan arribin les proves i la persecució. En aquest sentit, aquestes històries ens presenten missatges summament importants per als darrers dies. Al capdavant, per més útil que sigui el coneixement sobre la “marca de la bèstia”, el “temps d'angoixa” i la persecució futura, si no hem tingut la classe d'experiència necessària amb Déu, tot el que sabem només ens condemnarà. Més que res, ens cal l'experiència del nou naixement que van tenir Daniel i els altres, incloent a Nabucodonosor.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Llegeix la pregària de Daniel al capítol 9, versicles 3 al 19. De quina manera aquesta oració demostra que Daniel entenia la gràcia, i que Déu ens estima i ens redimeix perquè és misericordiós, i no per algun mèrit o bondat de la nostra part? Per què no només és important que entenguem aquesta veritat, sinó també que la experimentem?
2. A classe, analitzeu els desafiaments que van enfrontar els tres hebreus (Daniel 3) i Daniel (Daniel 6), per mantenir-se fermes quan les autoritats polítiques van desafiar les seves pràctiques religioses. Quines similituds trobes entre les dues narracions? Quines són les diferències? I què aprenem de tots dos relats sobre com ser testimonis poderosos sent fidels?
3. Què significa “néixer de nou”? Per què Jesús va dir: “Heu de néixer de nou” (Joan 3:7)?

RESUM: L'exemple de Jesús, que es va fer humà sense transgedir, és un model que desafia als cristians, especialment als adventistes del setè dia que viuen al món.